

Cemal YAĞCI

Mustafakemalpaşa Özel İrem Akar

Özel Eğitim ve Rehabilitasyon Merkezi Müdürü

□□□□ **Sevgili Velilerimiz,**

□ **3 Aralık günü tüm dünyada 20 yıldır Özürlüler Günü olarak değerlendirilmektedir.**

Dünya nüfusu hızla artmaya devam ediyor. Bunda insan ömrünün uzuyor olmasının çok büyük etkisi var.

Bir yandan giderek uzayan insan ömrü, diğer yandan insanoğlunun karşı karşıya kaldığı hayati riskler, savaşlar, hastalıklar, (kanser, kalp hastalıkları, diyabet, böbrek yetmezlikleri vb.) genleriyle oynanmış, etkilerinin ne olacağı dahi bilinmeyen gıdalar ve daha birçok etken nedeniyle ortaya çıkan engellerimiz, özürlerimiz.

Bütün dünyada genel olarak kabul gören “*nüfusun % 10 u engellidir*” klişesi artık değişiyor. Birçok çevrede artık % 15’lerden bahsediliyor. Dünyanın dörtte biri engellerden direkt olarak etkileniyor, bazen kendimiz, bazen bakımını, sorumluluğunu üstlendiğimiz engelli aile bireyleri

nedeniyle...

Yine bütün dünya engellilerin ayrımcılığa, damgalanmaya, dışlanmaya maruz kaldığını artık daha çok konuşuyor.

Engellilerin orantısız bir yoksullukla karşı karşıya olduklarını, işsiz kaldıklarını, yeterli ve uygun eğitim alamadıklarını artık herkes konuşuyor.

Engellilerin ömürleri de uzuyor ancak yine de engelliler daha erken ölüyorlar ve ölüm oranları da yüksek...

Engelliler eskiye oranla biraz daha seslerini duyurabiliyorlar, sosyal yaşama daha çok katılıyorlar, fikirleri daha çok soruluyor, sıkıntıları daha çok dinleniyor, talepleri çok daha hızlı karşılanıyor.

Engellilerin hastanelerden, diyaliz ve rehabilitasyon merkezlerinden ücretsiz yararlandığını, ücretsiz servis imkanı sağlandığını, her engellinin gidebileceği bir okul bulunduğunu söylemek mümkün...

Özürlü bakım merkezlerinin, özel eğitim okullarının, sınıflarının sayısı artıyor, koşulları da giderek iyileşiyor.

Bakıma muhtaç özürülülerin bakımından sorumlu kişilerin maddi desteğe ihtiyaç duydukları tespit edildiği takdirde özürülü bakım aylığı bağlanabiliyor.

Ama yetmez değil mi?

2012 yılında fiziksel engeller en aza inmiş olacak, hükümetler, belediyeler bunu taahhüt

ediyor ancak düzenlemelerin bu yıl da kaplumbağa hızıyla gerçekleştiği aşikâr...

Özel eğitim gittikçe yaygınlaşıyor, bizim verdiğimiz destek eğitimler ise çorbada tuz. Peki neden hala böyle?

Sizler de engelli çocuklarınızın eğitimlerine daha çok çaba harcamalısınız, daha yoğun, daha kaliteli eğitim istemelisiniz, kalifiye eğitimciler, özel eğitime uygun mekânlar ve düzenlemeler istemelisiniz.

Bütün gün 10-12 çocuğun sanki hepsinin kapasiteleri, yetenek ve becerileri, algıları aynı düzeydeymiş gibi bir sınıfa toplanarak aynı eğitim programının uygulanmasına itiraz etmelisiniz.

Ama yine de çocuklarınızı okullarına düzenli olarak göndermeli, evde çocuğunuz için yapmanız gerekenleri titizlikle takip etmelisiniz.

Özellikle köylerde yaşayan özel eğitime muhtaç bireylerin çok azı bu hizmetten yararlanabilmektedir. Köylerdeki çocukların ilçe merkezlerindeki özel eğitim okullarına yönlendirilmeleri halinde ulaşım imkânları da geliştirilmelidir.

Destek eğitimlerinin faydasına inanıyorsanız, bireysel eğitimin faydasına inanıyorsanız daha çok eğitim saati istemelisiniz, neden bireysel eğitim haftada 2 saat, neden 4 saat değil demelisiniz, 4 saat verildiğinde 8 saati istemelisiniz.

Daha iyi öğretmenler istemelisiniz, daha iyi kurumlar istemelisiniz. Destek eğitimlerinin örgün eğitimin bir parçası olarak görülmediği düzene itiraz etmelisiniz. Çocuklarınızın okulda bütün gün çile çektiği yetmiyormuş gibi okul çıkışında mutlaka servisleriyle önce evlerine gönderilmelerini sorgulamalısınız.

Sizler daha çok fark ediyorsunuz: özel eğitim alması gereken geride daha çok çocuklarımız var. O çocukların da özel eğitimden, rehabilitasyon hizmetlerinden yararlanabilmesi için, evden

dışarı çıkabilmesi için, sosyal yaşama daha çok katılabilmesi için, ailelerinin (gerekirse) devletin sağladığı olanaklardan yararlanabilmesi için rehber olmalısınız, onları devletin ilgili kurumlarına yönlendirmelisiniz. Bizim yardımımızı istemelisiniz.

Bütün dünya sorunların çözümünde en önemli adımın farkındalığı arttırmak olduğunu biliyor ve bunun için kampanyalar düzenliyor, programlar, seminerler düzenliyor. Biz 5 yıl önce Mustafakemalpaşa'ya geldiğimizde konuştuğumuz ilgililer “-burada 40-50 çocuk ancak çıkar” diyorlardı. Bugüne kadar Mustafakemalpaşa'da bir kısmı halen devam etmiyor da olsalar 200'e yakın çocuğun destek eğitimlerinden yararlandığını söylüyoruz.

İşte bu sizin çocuklarınızı bize güvenerek getirmeniz, işbirliğini sürdürmeniz, özel eğitim öğretmenlerimizin, psikologlarımızın, fizyoterapistlerimizin tavsiyelerine uyup, çocuklarınızın ihtiyaçlarının farkında olmanızla mümkün oldu.

Sizler çocuğunuzun doğumundan bugüne çok kahr çektiniz, çok çaba harcadınız, biliyorum. Kucak çağını çoktan geçmiş çocuklarınızı, sırtınızda Ankara, İstanbul gezdirdiniz, umutla. Bebek bezinin, hasta bezinin olmadığı zamanlardı, eski çarşafar bile yetişmiyordu bez niyetine, üstelik çamaşır makinesi de sıcak su da yoktu.

Belki evet bir çok açıdan “çok şükür bugünleri de gördük” diyebileceğiniz günleri yaşıyorsunuz.

Birçok alanda sizlerin katkı ve katılımı olmasa bu ivme sağlanamazdı.

Bugün Anayasamızda, kanunlarımızda özürhünerin ihtiyaçlarını gözetem düzenlemeler yapıyorsa bu sizin gayretlerinizle, sorumluluklarınızın bilinciyle hareket ederek bir güç odağı haline gelmenizle mümkün olmuştur.

Sizlerin tecrübelerinin toplumda paylaşılması da son derece önemlidir.

Ne oldu da çocuğunuz engelli oldu?

Belki elimizde değil ama engelli doğmasında kusurlarımız, yanlışlarımız neler? Engelli olduğunu, özel eğitimine muhtaç olduğunu fark ettiğimiz andan bugüne gelinceye kadar neler yaptık, hangi sıkıntıları yaşadık, bunları nasıl çözdük?

Şimdi olsa ne yapardık, nasıl yapardık?

Bu yıl Birleşmiş Milletler 3 Aralık Dünya Özürlüler Gününün “**Herkes için, hep birlikte daha iyi bir dünya: engelli kişileri de dâhil eden gelişme ve kalkınma**” ana başlığı altında kutlanmasını öneriyor.

Artık dünya fark etti ki engellileri yok sayarak gelişmek mümkün değil, fark etmeyen toplum giderek kendisi engelli bir toplum olup çıkıyor.

Elbette fark etmek en başta hizmet veren kurumlara sorumluluklar yüklüyor, biz eğitimcilerden, sağlık çalışanlarına, belediyecilerden, medyaya herkes daha çok çalışmak, daha dikkatli davranmak zorunda.

Önceliği engellerden korunmaya vermek gerekiyor, engelli doğuma yol açan risklere dikkat çekmek, eğitim vermek, koruyucu önleyici sağlık ve sosyal hizmetleri geliştirmek gerekiyor.

Bugün artık devlet “*her ailenin bir sosyal destek uzmanı olacak*” derken belki de bunu kastediyor, bir bebek için karar vermektan başlayarak ölüme değin desteğe ihtiyacımız var. Bazılarımızın az, bazılarımızın çok ama hepimizin desteğe ihtiyacı var.

Gün geçmiyor ki medyada bir kadın ya da gencin fiziksel ve cinsel tacize, istismara maruz kaldığı haberi çıkmasın, hatta neredeyse her gün bir kadın, eşi tarafından öldürölür oldu. Öyle bir dünyada yaşıyoruz ki farkındalık arttıracamız derken, kaş yaparken göz çıkarıyoruz.

Şunu söylemek istiyorum: evet engellerimizi saklamayacağız, engellilerimizi saklamayacağız ama onların korunmaya, gözetilmeye, elinden tutulmaya daha çok ihtiyaçları olduğunu da unutmayacağız, unutturmayacağız. Toplum bu yönde de bilinçlendirmek zorundayız.

Gözünüz gibi baktığınız yavrularınızın, çocuklarınızın olası tehlikelerden uzak durmaları, uzak tutulmaları için de daha dikkatli olmalısınız.

Çocuklarınız için daha fazlasını, daha güzelini, daha iyisini istemeye hakkınız var, isteyin. Haklı talepleriniz elbette yankı bulacaktır.

□□□□ Bu duygularla 3 Aralık Dünya Özürlüler Gününü kutluyor, birlikte daha iyi bir dünya için ortak çabalarımızın sürmesini diliyorum.